

Finansminister har foreslaaet, at 6te Affnit i § 13 skal udgaae, saa er dette en ligefrem Selsølgelse af den tidligere Afstemning over Udkastets § 10, og jeg beider om Undskyldning for, at dette Punkt ved den endelige Redaction er blevet overseet af Udvalget. Det omtalte Affnit indeholder nemlig en Bestemmelse om, at Tilfølsafgiften eller, som det nu skal udtrykkes, Indførselstolden, skulde erlægges; dette følger jo egentligt af sig selv, men i ethvert Tilfælde maatte Udtalesen derom finde en bedre Plads der, hvor den nu staaer, nemlig blandt de Oplysninger, der skulde indsendes fra den, der vil have et Skib registreret, hvor det jo nu er tilføjet, at ogsaa Dwittering for Indførselstoldens Erlæggelse skal medfølge. — Med Hensyn til det sidste Endringsforslag af Udvalget til Udkastets § 18 skal jeg kun bemærke, at det er en Selsølgelse, at der maa skee Indberetning til Hovedregistreringscontoiret om de Forandringer i Registreringerne, der foretages paa de enkelte Steder, men dette skal skee strax, naar de ere foretagne, og det vil jo skee af sig selv, fordi de foretagne Forandringer skulle revideres og først faae deres endelige Gyldighed derved, at de anerkjendes af Hovedcontoiret. Men naar det i Udkastet hedder, at dette skal skee maanedsviis, og i Maanedens Løb, saa har Udvalget foreslaaet, at disse Ord skulle udgaae, idet vi frygte for, at der ellers let i dette Forhold vilde indsnige sig den samme Praxis, som i høi Grad har belempret den hele danske Administration, nemlig med en Mængde Indberetninger, der regelmæssigt skulle afgives. Det kan vel være ganske hensigtsmæssigt, naar en ny Lov bliver udstedt, at man da ved en saadan Bestemmelse søger at sikke sig, at den ogsaa virkelig bliver udført, men, naar en saadan Bestemmelse i Tidernes Løb bliver staaende, fremkalder den efterhaanden en Mængde Indberetninger, der meget ofte kun gaae ud paa, at Intet er skeet.

Udkastets Straffebestemmelser indeholdes i §§ 21—25 incl. og dets §§ 26—27 indeholde Bestemmelser om den Fremgangsmaade, som skal følges ved Behandlingen af Sager, om Overtrædelser af Lovudkastet. Udvalget har eenstemmigt været enigt i at erkjende, at det er Overtoldbestyrelsen, under hvilken alle disse

Anliggender henlægges, som først og fremmest maa have at bedømme, om der er begaaet nogen Forseelse, og, hvis der er begaaet nogen saadan, da, hvilken Straf Overtræderen skal ifalde; men det er dernæst ogsaa enigt i, at disse Sager iøvrigt bør henvises til den offentlige Politiret. Det er i Betænkningen udtalt, at det var en meget smuk Tanke, der i sin Tid laa til Grund for Toldlovgivningens Bestemmelse om, at de reent fiscale Toldsager skulde behandles i reent civilretlig Form, og med dette for Die henviste dem til Gjøsteretterne; men det egentlige Siemed med disse: at faae en hurtig Afgjørelse af vedkommende Retsag, er ikke opnaaet, og efter hele den senere Retsudvikling er der intet Spørgsmaal om, at saadanne Bødesager som de her omhandlede naturligen henhøre under de offentlige Politiretter. Der er derhos med Hensyn til disses Organisation, og navnlig med Hensyn til Appellen fra dem til høiere Ret, hvor disse Sager jo behandles som civile Sager, foreslaaet en saadan Forandring, at jeg troer, at den borgerlige Sikkerhed derved kan være fuldkomment betrygget. Udvalgets Forslag er bygget paa den Forudsætning, at Overtoldbestyrelsens Decret i en Sag om Overtrædelse af dette Lovforslag i det Hele kan fordres afgjort ved Domstolene. Der vil derved opnaaes, at Vedkommende i de fleste Tilfælde uden Tvivl vilde underkaste sig Overtoldbestyrelsens Afgjørelse, fordi den maa forudsættes at være retsfærdig, og at Sagen altsaa afgjøres ved dens Resolution, idet der i denne Underkastelse ligger en Anerkjendelse af, at Resolutionen er rigtig. Naar Vedkommende derimod mener, at han enten ikke har begaaet den Forseelse, hvorfors han er ilagt Bøde, eller at denne Bøde er sat uforholdsmæssigt høit, i de Tilfælde hvor den ikke ligefrem er lovbestemt — og det er den ikke i noget Tilfælde i dette Lovudkast, der overalt kun fastsætter et Maximum — kan han fordre Sagen indanket for Retten, hvoraf det da bliver en ligefrem Følge, at Retten afgjør Sagen i dens Heelhed. I saa Tilfælde træder altsaa Overtoldbestyrelsens Kjendelse ganske istedetfor en Actionsordre; den indholder det Offentliges Paastand, og denne Paastand bliver, naar den ikke uden